

SCRISOARE CĂTRE FIINȚA EMBLEMATICĂ DIN VIAȚA MEA

Tu, dragă Tetrapareză,

Prietena mea de o viață... De nouăsprezece ani faci parte din existența mea, dar oare cine ești tu cu adevărat?

Însușirea ta cea mai pregnantă aduce cu metalul: îmi înțepenești mușchii când frigul mă cuprinde, mă împietrești, iar când simți căldura, devii prietenoasă, îmi lași loc de mișcare. La prima vedere, oamenii cred că ai legătură cu cifra patru și au dreptate, căci încleștarea ta afectează toate cele patru membre ale trupului meu. Cine trăiește cu praful tău magic de încordare știe că mersul pe propriile picioare nu e un aliat. Din cauza ta, și eu am devenit o păpușă care se ridică și cade, căci greu găsesc echilibru, iar zgomotele bruște mă rănesc. Pe uscat, ești o frică tremurătoare, dar în apă, devii un pește liber, dezlănțuit.

N-am înțeles niciodată de ce faci parte din viața mea, dar am știut mereu că există un motiv. La trei ani, un medic, supranumit „Jack Spintecătorul”, mi-a spus că nu te voi putea învinge niciodată cu adevărat și că doar printr-o operație realizată cu mâinele sale aș putea trăi mai bine alături de tine. M-a operat, dar a greșit, iar tu ai profitat. Mi-ai strâns și mai tare mușchii, iar eu am pierdut tot ce știam. Cu muncă enormă, am recuperat câte ceva, dar și azi sunt mișcări pe care nu le pot face. Operația eșuată și îndârjirea ta fără limite sunt responsabile.

Am fost hrănită cu speranța că la cinci ani vei dispărea ca prin farmec: voi merge singură, voi sta dreaptă în fața bunicii mele cu un zâmbet sincer și de neșters. N-a fost așa. Apoi, din gura altui medic, am auzit că medicina de astăzi nu îmi mai poate oferi șansa de a păși singură, deoarece am depășit etapa de dezvoltare neurologică. Aveam șaptesprezece ani când am auzit asta. A fost ... de neacceptat. Sunt prinsă între două drumuri: unul care-mi aruncă în fața ochilor cruda realitate, respectiv unul care-mi hrănește dorințele tăcute. Dorințe căci, atunci când eram mică, visam adesea să pot merge. Nu-ți poți imagina, dragă „prietenă”, cât m-a durut, până în măduva oaselor, să-i văd pe copii fugind și să știu că eu nu pot ... mi-a îngreunat sufletul de copil, dar azi pot spune că m-a transformat într-un adult mai puternic.

Crescând, visătoare, plină de iubire pentru lume și dor de libertate, am simțit tot mai apăsător lanțurile tale. Lipsa independenței e ce mă rănește cel mai mult. Tânjesec după libertate, să scap de piatra care îmi apasă inima din cauză că mereu am nevoie de ajutor. Tu ești un fenomen care aduce provocări și durere, dar și transformare: prin tine, viziunea mea despre lume s-a adâncit, prejudecățile s-au șlefuit și înțelegerea mea despre oameni s-a lărgit. Datorită ție, micile bucurii mă umplu de fericire: un râs între prieteni, o revedere așteptată, o plimbare cu cei dragi. De aceea, te rog, lasă-mă să iau greutatea ta de pe umerii mamei mele... Spune-mi, dragă Tetra, ce va fi când ea nu va mai exista, iar eu voi avea nevoie toată viața de sprijin? Vei face tot atât de fericită parte din mine? Când voi trăi și mai limitată, fără să mă gândesc cine, când și cum mă poate ajuta? Când se va încheia lupta zilnică, mersul la încă o terapie? Voi avea vreodată o îmbrățișare fără chin cu prietena mea care te are și ea tovarăș? Și știu că ar trebui să mă bucur pentru pașii mici, și o fac, dar sper că vei rămâne tot mai departe de mine. Sunt zile când te văd ca pe un monstru hrănit doar de încordare. Plec adesea departe de casă doar ca să te slăbesc. Chiar dacă e greu, epuizant, intru pe teritoriul dușmanului tău ca să-ți arăt că pot fi mai mult decât am fost. Fiecare gest al meu îmi dovedește că voința mea e mai mare decât durerea ta. Ai învățat să locuiești în trupul meu într-un fel care-mi permite să-mi mișc mâinile mai liber, să țin un pix, să scriu despre tine, bine sau rău. Sunt momente în care ești blândă și lași genunchii mei să se odichnească... mai apoi, ești berbecul care îmi izbește membrele. Uneori, pot sta încrezătoare în picioare, alteori, te întorci la locul tău și revin spasmele, durerea, lupta. Ceea ce ieri a fost permis, azi nu mai e. Ești capricioasă ca și vremea. Și totuși, mă revolt, mă ridic și atunci când pare imposibil.

Mă bucur că medicii au reușit totuși să se strecoare în plasa ta ca să mă ajute să te înving puțin câte puțin. Trăiesc momente în care îmi pot întinde mâinile și picioarele cu ușurință, pot ridica un pahar fără încruntare. Înainte de operație, îmi foloseam capul și gâtul pentru a ajunge la acesta. Acum, când mă lași în pace, pot duce paharul la gură. Dar am avut nevoie de mult exercițiu. Când reușesc să mă ridic, sunt invincibilă, chiar și cu durere. În zilele acestea senine, mă bucur de aceste progrese, dar în adâncul inimii mele e o teamă – dacă te întorci cu totul? Dacă într-o zi mă lovești mai tare? Simt că se apropie clipa în care vei fi din nou ce-ai fost. Și totuși, știu: nu e un proces brusc. Dar teama umbrește zilele grele. Să văd durerea nerostită în ochii mamei mele mă copleșește: am făcut totul și tu tot nu cooperezi. Sunt zile în care simt să spun: ajunge. Lasă-mă doar să trăiesc în liniște. Muncesc șase ore pe zi cu și împotriva ta, și tu

nici nu-ți dai seama cât costă fiecare mică reușită. Ceea ce pentru o persoană sănătoasă e o viață întreagă, pentru mine e un strop de victorie plin de sudoare. Știu că te vei schimba, pentru că bucuria și pasiunea din sufletul meu mă conduc.

Dragă Tetrapareză, te rog, lasă-mă să scot tot ce e mai bun din tine. Măcar prefă-te că nu mă împiedici, că nu mă deranjezi de bunăvoie, atunci când mă lupt să fac lucruri firești pentru alții. Nu-ți cer să dispari, știu că nu poți, dar am o singură dorință: lasă-mă să muncesc, să-mi ating scopurile. Dacă nu mă ajuți, măcar nu mă încurca. Ți-a prins bine schimbarea, dar ai nevoie de șlefuire. Și tu ești un diamant necioplit la fel ca și mine. Nu mă bloca în lupta mea. Dacă crezi că doar fizic mă împiedici, te înșeli. Ce mă macină mai tare e așteptarea: ce faci cu semnalele pe care ți le trimit? Văd binele din tine. Cred că ceea ce mi-ai luat, mi-ai și oferit altundeva. Dar, te rog, răspunde-mi și tu uneori și întărește-mă în această credință.

Știi pentru ce-ți sunt cu adevărat recunoscătoare? Pentru că în acest an greu și sfâșietor, am găsit persoana care poate că nu ar fi apărut fără tine. N-am crezut că o voi spune vreodată, dar te iubesc pentru că m-ai învățat să simt sincer, din inimă, binele și răul, să trăiesc bucuriile ca un copil. Nici nu-ți poți imagina, dragă camaradă, cum e să fii îndrăgostit și să dureze douăzeci de minute până simțim apropierea unul celuilalt – eu din cauza ta, el din cauza tovarășului tău, Duchenne. Fericirea deplină, chiar și în iubire, e presărată cu durere din cauza voastră. Tânjim după o iubire ușoară, fără logistică, o intimitate firească. Ajutați de părinți, ne-am hotărât să vă înfruntăm și să scoatem din voi imposibilul. Când am cunoscut iubirea adevărată, am început să te înțeleg și pe tine, dragă prietenă, pentru că cel care mă iubește crede în lupta mea cu tine, mă acceptă așa cum sunt și îmi arată cine pot fi, deși tu mă ții într-o colivie. Totuși, sufletul meu e liber. Da, dacă mi-ai oferi libertatea mișcării, ți-aș fi recunoscătoare fără cuvinte. Dar acum îți cer altceva: lasă-l pe el să fie libertatea mea fără ajutorul altora. Atunci, voi fi profund recunoscătoare, când ne vom putea fi reciproc aripi, fără povara trupului. Nu pot să-ți mulțumesc îndeajuns că el există pentru mine. Mă ajută să înțeleg că te pot accepta, chiar dacă uneori, în zilele grele, te urăsc din toată inima. Cu aceeași forță te pot însă iubi pentru miracolul pe care mi l-ai dat: să trăiesc iubirea pură, chiar dacă nu pot sta în brațele lui ca orice fată, chiar dacă, uneori, în locul unui sărut profund, trebuie să ne mulțumim cu o simplă îmbrățișare, căci din cauza durerii, trupurile noastre obosesc. În mintea mea se repetă: „Ce bine-ar fi dacă n-ar exista Tetra mea...”. Cu toate acestea, pentru el, pentru fericirea și iubirea noastră, nu renunț. Așa că, dacă mi-ar fi dată o singură dorință, chiar și pentru o zi, te-aș ruga să ne lași să știm cum e să ne

îmbrățișăm, să ne sărutăm, să trăim o viață în care cei ce ne iubesc nu mai sunt nevoiți să intervină, ci doar să privească cu ușurare spre noi, familia noastră, care luptă zi și noapte pentru fiecare minut petrecut împreună. Dragostea ne face bine. În clipele grele suntem bastioane unul pentru altul, iar în lacrimi ne devenim scuturi. Așa că, vă rugăm, fiți și voi aliați, și găsiți în noi echilibrul care face din două ființe o singură inimă.

Și acum, dragă Tetrapareză, dacă mi-aș putea întoarce gândul spre tine, te-aș întreba: ce înseamnă pentru tine să fii parte din viața mea? De ce m-ai ales pe mine să-ți port firea? Simți că ai scos la iveală ce ai așteptat? Nu știu dacă vreodată îmi vei răspunde, dar îți promit că eu voi face tot ce pot să valorific ce am, să trăiesc astfel încât să te accept, să te înțeleg, iar dacă pot, să te înving.

În cele din urmă, tovarășa mea loială din copilărie, vreau să-ți spun atât: chiar dacă din scrisoarea mea poate părea că am resentimente față de tine, te asigur – nu e așa. A trăi cu tine nu e ușor, dar cu fiecare fibră a ființei mele cred că sunt mai puternică decât tine. Nu pot să-ți spun mulțumesc că exisști în viața mea, dar îți sunt recunoscătoare că, pe alte căi, deschizi uși și m-ai modelat în ceea ce sunt.

Sper că, undeva, departe, vei citi această scrisoare....

Dalma – cea de neînvins